

הכל שוחטין פרק ראשון חולין בת. עין משפט נר מצוה

קפ א מיי פיד מהל
 לים הליא ופסח
 מהל טומאת מת הליא:
קפא ב מיי פיד מהל
 לים הליא ט:
קפב ג מיי פיד
 הליא ופסח הליא
 ופסח הליא ט:
קפג ד מיי פיד
 הליא ופסח הליא
 ט:
קפד ה מיי פיד
 הליא ופסח הליא ט:
קפה ו מיי פיד
 הליא ופסח הליא ט:
קפז ז מיי פיד
 הליא ופסח הליא ט:
קפח ח מיי פיד
 הליא ופסח הליא ט:
קפח ט מיי פיד
 הליא ופסח הליא ט:
קפח ט מיי פיד
 הליא ופסח הליא ט:

לעזי רש"י

אשפיריל"א. שבבין
 צמח ששימש
 להצטבר (ספסוס).
 אש"א. און, דית
 (של כלי).

רבינו גרשום

ראיותו גלי שטומאה
 קודמת לפתוח. כלומר
 שאין מטמא מגבו אלא
 דרך פתוח: אמר קרא
 תוכו. כלומר תוכו של
 כלי חרש וכו': הני
 כליו הרושינהו. כלומר
 תוכו לא ארבעה תוכו
 כתיבי תוך תוכו וכו'.
 תוכו. כלומר מצי למכתב
 תוך מאי תוכו לדרוש
 הוא דאחא: חד לג"ש.
 כדאמרין לעיל כלומר
 נאמר תוכו לייסאט וכו'
 וחד תוכו ולא תוך תוכו
 כלומר דכתב וכל אשר
 בתוכו יטמא ולא תוך תוכו
 (דף כ). וקשה ליישוט דלס קס שטף
 חידוש יש ככלי שטף יומר מצבלי
 חרס ועוד דאיכא חידוש יומר ככלי
 חרס מצבלי שטף כגון אם שרץ
 באויר כלי חרס פנימי ואוכלין ככלי
 חרס חיצון דטבור אף ע"פ שהפנימי
 טמא ולא מה שבתוכו
 ומה אמר אפי' כלי שטף
 כלומר לא מבטיא כלי
 חרש דחביב תוך דידה
 וחשוב תוך תוכו אלא
 אפי' כלי שטף דאיך חשוב
 תוך דידה אפי' הכי מציל
 לפירות שבתוכו: ובנגיעה
 כלומר דנגע בתוכו והוא
 טמא ולא יהו כל הכלים
 שטמאין בבגן כלומר בכלי
 עץ וכו' ואיכא קרא וכל
 כלי פתוח אשר אין צמיד
 פתיל וגו' כלומר שו כל
 חרש היא הוא דכי אין
 צמיד פתיל טמא שו כלי
 חרש וכו' אלא כל הכלים
 כלומר ש עץ בין שיש
 צמיד פתיל ובין שאין
 צמיד וכו': וגלמי כלי עץ
 כדבעינן לפרושי לקמן:
 וכל שעתיד לישוף אפליגי
 ולשכך קליגינא.
 להכנס לישוף צוקליש:
 האחיט בטונט שחורין
 תרדנויה אדום: מחוסר
 כן. כלומר שוליים על מה
 שהכלי יושב:

איהו כלי שטומאתו קודמת לפתוחו הוא אומר זה כלי חרס. אבל
 אי לא כמיז פתוח ע"כ הוה מוקמינן ליה בכל הכלים ולא
 הוה ידעינן מאי למידרש מהוא: (לעיל) ומה בל הכלים שאין
 מיטמאין מאוירין בו. וא"ת מה לכל הכלים שכן נעשו אז הטומאה
 ובסמוך נמי דעבד ק"ו איכא שיהו
 כל הכלים מיטמאין מאויר איכא
 למיפדך מה לכלי חרס שכן אין לו
 טהרה צמקה וי"ל דלאו מכח כלי
 עבד ק"ו אלא מכח גב ואויר וישינו
 למאי דפרישית לעיל דהאי ק"ו הו
 כמו מה מציינו דלא תקשה כל חד וחד
 מיקוס אדוכמיה קשה דצמה מנינו
 ליכא למיפדך ליתן האמור של זה זה
 דאיכא למיפדך כדפרישית יש לומר
 כדפרישית לעיל שיש כאן שום סכר
 לעשות ק"ו אלא יומר מאחר ועוד
 האי ק"ו דכאן לא נקטיה כלל אלא
 לרווחא דמילתא דסתם כלים כמיז
 טומאת מגע אף מגבן וכל הכלי
 אשר יגע בו הזב טומא דמהיכל
 נמטע כלי חרס ולאשר כלים דילפינן
 טומאת אויר מק"ו היינו טמא גב
 ואויר ולהכי אצטרך תוכו של זה ולא
 תוכו של אחר: ויהיו בל הכלים
 מיטמאין מאוירין מק"ו. ואם תאמר
 אס כן לא ליתמא מגבו דהשתא
 מיטמא ככולו קרא דכל כלי פתוח
 דככול טומאה קודמת לפתוח וי"ל
 דמ"מ לא מוקמינן ליה אלא בכלי חרס
 דכתיב ציה טומאת אויר צדיה: ה
 וחד צדיה טהרה. ופנימה היא
 דהוה מצי למכתב וכל אשר
 יפול מהם בו כל אשר בו:

כלי חרס דלזן מיטמא מגבו אלא
 אפילו כלי שטף דמיטמא מגבו מצייל
 שגם כלי שטף אינו מקבל טומאה
 מאויר כלי חרס דלאמרינן צמסס
 (דף כ). וקשה ליישוט דלס קס שטף
 חידוש יש ככלי שטף יומר מצבלי
 חרס ועוד דאיכא חידוש יומר ככלי
 חרס מצבלי שטף כגון אם שרץ
 באויר כלי חרס פנימי ואוכלין ככלי
 חרס חיצון דטבור אף ע"פ שהפנימי
 טמא ולא מה שבתוכו
 ומה אמר אפי' כלי שטף
 כלומר לא מבטיא כלי
 חרש דחביב תוך דידה
 וחשוב תוך תוכו אלא
 אפי' כלי שטף דאיך חשוב
 תוך דידה אפי' הכי מציל
 לפירות שבתוכו: ובנגיעה
 כלומר דנגע בתוכו והוא
 טמא ולא יהו כל הכלים
 שטמאין בבגן כלומר בכלי
 עץ וכו' ואיכא קרא וכל
 כלי פתוח אשר אין צמיד
 פתיל וגו' כלומר שו כל
 חרש היא הוא דכי אין
 צמיד פתיל טמא שו כלי
 חרש וכו' אלא כל הכלים
 כלומר ש עץ בין שיש
 צמיד פתיל ובין שאין
 צמיד וכו': וגלמי כלי עץ
 כדבעינן לפרושי לקמן:
 וכל שעתיד לישוף אפליגי
 ולשכך קליגינא.
 להכנס לישוף צוקליש:
 האחיט בטונט שחורין
 תרדנויה אדום: מחוסר
 כן. כלומר שוליים על מה
 שהכלי יושב:

לעזי רש"י
 אשפיריל"א. שבבין
 צמח ששימש
 להצטבר (ספסוס).
 אש"א. און, דית
 (של כלי).

ראיותו גלי שטומאה
 קודמת לפתוח. כלומר
 שאין מטמא מגבו אלא
 דרך פתוח: אמר קרא
 תוכו. כלומר תוכו של
 כלי חרש וכו': הני
 כליו הרושינהו. כלומר
 תוכו לא ארבעה תוכו
 כתיבי תוך תוכו וכו'.
 תוכו. כלומר מצי למכתב
 תוך מאי תוכו לדרוש
 הוא דאחא: חד לג"ש.
 כדאמרין לעיל כלומר
 נאמר תוכו לייסאט וכו'
 וחד תוכו ולא תוך תוכו
 כלומר דכתב וכל אשר
 בתוכו יטמא ולא תוך תוכו
 (דף כ). וקשה ליישוט דלס קס שטף
 חידוש יש ככלי שטף יומר מצבלי
 חרס ועוד דאיכא חידוש יומר ככלי
 חרס מצבלי שטף כגון אם שרץ
 באויר כלי חרס פנימי ואוכלין ככלי
 חרס חיצון דטבור אף ע"פ שהפנימי
 טמא ולא מה שבתוכו
 ומה אמר אפי' כלי שטף
 כלומר לא מבטיא כלי
 חרש דחביב תוך דידה
 וחשוב תוך תוכו אלא
 אפי' כלי שטף דאיך חשוב
 תוך דידה אפי' הכי מציל
 לפירות שבתוכו: ובנגיעה
 כלומר דנגע בתוכו והוא
 טמא ולא יהו כל הכלים
 שטמאין בבגן כלומר בכלי
 עץ וכו' ואיכא קרא וכל
 כלי פתוח אשר אין צמיד
 פתיל וגו' כלומר שו כל
 חרש היא הוא דכי אין
 צמיד פתיל טמא שו כלי
 חרש וכו' אלא כל הכלים
 כלומר ש עץ בין שיש
 צמיד פתיל ובין שאין
 צמיד וכו': וגלמי כלי עץ
 כדבעינן לפרושי לקמן:
 וכל שעתיד לישוף אפליגי
 ולשכך קליגינא.
 להכנס לישוף צוקליש:
 האחיט בטונט שחורין
 תרדנויה אדום: מחוסר
 כן. כלומר שוליים על מה
 שהכלי יושב:

קרא דיעינן דמוזן ומחריב ציה וכן מוכח צשמעתא קמייחא
 דוצים (דף כ): דפריך ומי אמר רבא חטאת ששטעה על מי שמתויבי
 טעות פסולה על מי שמתויבי עולה כשרה אלמא דמינה מחריב זה
 דלא מינה לא מחריב זה ותנן אפילו כלי שטף מצייל ומשני התם
 גלי קראי דארבעה תוכו כמיז:
לאחרי במוזנ. הקשה ר"ת דכ"פ שני דסנהדרין (ד' כ): עאמר לוי
 עץ מאימתי מקבלים טומאה הערסה והמטה משישופס צבור
 הדג ומירץ דשיפה דהתם היינו להסיר את הקסמים הגדולים שמוקפין
 ליסב עליה אצל שפייה דהכא אינה אלא לגוי צעמלא להחליקו ולנחמא:
 מאי
 גלי קראי דארבעה תוכו כמיז:
לאחרי במוזנ. הקשה ר"ת דכ"פ שני דסנהדרין (ד' כ): עאמר לוי
 עץ מאימתי מקבלים טומאה הערסה והמטה משישופס צבור
 הדג ומירץ דשיפה דהתם היינו להסיר את הקסמים הגדולים שמוקפין
 ליסב עליה אצל שפייה דהכא אינה אלא לגוי צעמלא להחליקו ולנחמא:
 מאי
 גלי קראי דארבעה תוכו כמיז:
לאחרי במוזנ. הקשה ר"ת דכ"פ שני דסנהדרין (ד' כ): עאמר לוי
 עץ מאימתי מקבלים טומאה הערסה והמטה משישופס צבור
 הדג ומירץ דשיפה דהתם היינו להסיר את הקסמים הגדולים שמוקפין
 ליסב עליה אצל שפייה דהכא אינה אלא לגוי צעמלא להחליקו ולנחמא:
 מאי
 גלי קראי דארבעה תוכו כמיז:
לאחרי במוזנ. הקשה ר"ת דכ"פ שני דסנהדרין (ד' כ): עאמר לוי
 עץ מאימתי מקבלים טומאה הערסה והמטה משישופס צבור
 הדג ומירץ דשיפה דהתם היינו להסיר את הקסמים הגדולים שמוקפין
 ליסב עליה אצל שפייה דהכא אינה אלא לגוי צעמלא להחליקו ולנחמא:
 מאי

ואפילו מלא חרדל. שהכלי אינו נוגע בכלו אלא צמה שסמוך לפתוח
 והאלמנטים מיטמאין מן האויר ואי אתה יכול לומר שזה טומאה את
 זה אשכרה אין כניאה בכל אחד ועוד אין אכול טומאה אכול ועוד
 אס כן זה שני זה שלישי והשלישי לא יעשה רביעי לטמא את
 האלמנטים: ויהא כלי חרס מיטמא
 מגבו. צנגיעה: מק"ו. דמוכו גלי
 לך קראם מה שאין כן צשאר כלים
 (ט) וגבו צנגיעה לתי צק"ו מה כלי
 שטף שאין מיטמאין מאוירין בלא
 נגיעה דליניף לקמיה מוכו של זה ולא
 תוכו של אחר: מיטמאין מגבן.
 צנגיעה דכתיב (ויקרא ה) וכל אשר
 יפול עליו וגו' עליו משמע דנגע ולא
 שנא גבו ולא שנא אוירו: כלי
 פתוח. מדקפיד אפתיחה שמע מינה
 צכלי חרס קאי דלזיהו חל טעומאחו
 קודמת לפתוח צלזיהו אכלים הרגילה
 תורה את הטומאה להשכים ולמהר
 ולצא דרך פתחו: הו אומר זה כלי
 חרס. דכתיב לך צנגיעה צדוכתא
 אחריתי (שם) אל מוכו: הו למידי פסיל
 עליו. שמוזמדת מגופתו עליו לפיו
 יפה: פסיל. מגופו: טבור. ואף
 על פי שהו צלזיהו המת דקרא צבלהל
 המת מיטמעי אלמא לא טומא מגבו:
 ומה כלי חרס שאין מיטמא מגבו.
 דלאמרן: הו דרשינהו. חד לגופיה
 וחד לגופיה שוה דלאמר תוכו לטמא
 כו': ארבעה קראי כתיבי. תרי
 תוכו ובכל חד הוה מצי למיכתב תוך
 וכתב תוכו: חד לגופיה. תוך האמור
 לטמא לגופיה אתה שטמא הכלי כל
 אוכלין ומשקין צבאורו אע"פ של
 נגע: וחד לג"ש. ללמוד על הכלי
 שקבל טומאה מן האויר אע"פ של
 נגע בו השרץ דלאמרינן לעיל (דף כ):
 נאמר תוכו ופנימה כו': תוכו ולא
 תוך תוכו ואפילו כלי שטף מצייל.

ואפילו מלא חרדל א"ל רב אדא בר אבהו
 לרבא ויהא כלי חרס מיטמא מגבו מק"ו ומה
 כל הכלים שאין מיטמאין מאוירין מיטמאין
 מגבן כלי חרס שמיטמא מאוירו אינו דין
 שמיטמא מגבו אמר קרא וכל כלי פתוח אשר
 אין צמיד פתיל עליו איהו כלי שטומאחו
 קודמת לפתוח הוא אומר זה כלי חרס וכו' אין
 צמיד פתיל עליו הוא דטמא א"הא יש צמיד
 פתיל עליו טהור ויהו כל הכלים מיטמאין
 מאוירין מק"ו ומה כל הכלים מיטמא מגבו
 מיטמא מאוירו כל הכלים שמיטמאין מגבן
 אינו דין שמיטמאין מאוירין אמר קרא תוכו
 תוכו של זה ולא תוכו של אחר והני תוכו
 הא דרשינהו ארבעה תוכו כתיבי 2 תוכו תוך
 תוכו תוך חד לגופיה וחד לג"ש וחד תוכו
 של זה ולא תוכו של אחר וחד תוכו ולא
 תוך תוכו ואפילו כלי שטף א"ה ולא יהו כל
 הכלים מיטמאין מגבן אלא מתוכן ובנגיעה
 מק"ו ומה כלי חרס שמיטמא מאוירו אינו
 מיטמא מגבו כל הכלים שאין מיטמאין
 מאוירין אינו דין שאין מיטמאין מגבן אמר
 קרא וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל
 עליו טמא הוא היא הוא דכי אין צמיד פתיל
 עליו טמא הא יש צמיד פתיל עליו טהור הא
 כל הכלים בין שיש צמיד פתיל עליהם בין
 שאין צמיד פתיל עליהם מיטמאין: מתני
 טהור בכלי עץ טמא בכלי מתכות טהור
 בכלי מתכות טמא בכלי עץ: גמ' תנו
 רבן ג' גולמי כלי עץ טמאין פשוטיהו
 טהורין וגולמי כלי עץ טמאין פשוטיהו
 פשוטיהו טמאין נמצא טהור בכלי עץ
 טמא בכלי מתכות טהור בכלי מתכות
 טמא בכלי עץ ואלו הן גולמי כלי עץ
 כל שעתיד לישוף לשבץ לגרר לרכרב
 להטיח בטונט מחוסר כן או אוגן או אוזן
 טמא מחוסר חטיטה טהור מחוסר חטיטה
 פשוטא לא צריכא דחק קפיוא בקבא
 ואלו הן גולמי כלי מתכות כל שעתיד
 לישוף

ואפילו מלא חרדל
 שאין טעם מטרן אלא
 גרגרין צלאל צדימת
 ואפילו הכי טול טמא מן
 האויר (תה י). ארבעה
 תוכו כתיבי. כלי. תוכו
 תרי זיהו ודמו תוך דוכס
 מוכו, דמה מצי למיכתב
 אלו תוכו ומכיו תוכו
 למעוטא, וכן כתיבו
 (בחיים ג). ולא תוכו של
 אחר. למעוט על שטף
 מנומלת אויר אפי' נגע
 (שם). לרכרב. לשון היקף
 חרין עגולה (בחיים ג).
 והוא כמו שפנימי חרין
 עגולה צקרי דמי תמינת
 וספגלי העץ (שמות ח).
 דחק קפיוא בקבא.
 בגולט גזול הלאי לחוק בו
 קב חקק שלם לוגין (שבת
 קג ע"ש).

ואפילו מלא חרדל
 שאין טעם מטרן אלא
 גרגרין צלאל צדימת
 ואפילו הכי טול טמא מן
 האויר (תה י). ארבעה
 תוכו כתיבי. כלי. תוכו
 תרי זיהו ודמו תוך דוכס
 מוכו, דמה מצי למיכתב
 אלו תוכו ומכיו תוכו
 למעוטא, וכן כתיבו
 (בחיים ג). ולא תוכו של
 אחר. למעוט על שטף
 מנומלת אויר אפי' נגע
 (שם). לרכרב. לשון היקף
 חרין עגולה (בחיים ג).
 והוא כמו שפנימי חרין
 עגולה צקרי דמי תמינת
 וספגלי העץ (שמות ח).
 דחק קפיוא בקבא.
 בגולט גזול הלאי לחוק בו
 קב חקק שלם לוגין (שבת
 קג ע"ש).

הטומאה מציל על האוכלין שבתוכו שהרי גם הוא לא טומא ומוזן דאי
 משום דנגע צחיזון חיצון ראשון הוא ואין כלי מקבל טומאה אלא
 מאז הטומאה ואי משום דקאי באויר כלי חרס וכתיב (ו) וכל אשר
 בתוכו יטמא ה"מ אוכלין ומשקין אצל כלים אין מיטמאין דתיניא
 צפססם (דף כ). יכול יהו כל הכלים מיטמאין מאויר כלי חרס ת"ל
 כל אשר בתוכו יטמא ומסיק ליה מכל האוכל אשר יאכל אכול
 ומשקין מיטמאין מאויר כלי חרס ואין כל הכלים מיטמאין מאויר
 כלי חרס: כלי שטף. כל שאר כלים שאינם כלי חרס מיקרו כלי
 שטף על שם שיש להם טהרה צמקה: אלא ממוזן ובנגיעה. עד
 שיפול לתוכן יוגע בהן ויטמא דהאי חרס יפול עליו על שוליו ועל
 דופןותו מתוכו קאמר: כק"ו ומה כלי חרס מיטמא מאוירו. בלא
 פתוח. דמדלדכר פתיחה צכלי חרס קאמר וכתיב הוה מיטמא דהאי הוא דתייליה רחמנא צלמיז
 עליון טמאין אלמא מגבן ונטמאו: גולמי. שלם נגמרה כל מלאכתן דמפרש ואזיל אצל נגמרה חקיקתן ורחיזין הן להשמישן: פשוטיהו.
 אפילו נגמרה מלאכתן: טהורין. דאי תקשע עץ לשק דכתיב (ויקרא ה) מכל כלי עץ או צד או עור או שרץ מה שנטלטל מלא וריקן אף
 כל מלטל מלא וריקן: גולמי כלי מסווג טהורין. ולקמן [ע"כ] מפרש טמאין: פשוטיהו טמאין. אס נגמרה כל מלאכתן דכלי מתכות לא
 חיתקו לשק וטומאת כלי מתכות כתוב צפרש מדין (במדבד ג) אך את הזהב ואת הכסף וגו'. לשוף. לשפסף צדבר המחליקו ומלמלחו
 כמו שעושין צעש שקורין אשפיריל"א: לשכך. לשון משצות (שמות כז) מנרמין עשוין כנזוגים קטינים כמו ומפקי ליה צרמלא דפחולא צמסלת דה
 (דף קג). כלומר שמוסרין לתקוע בהן מסמרות ומשצות לגוי כמו שעושים צארגו הנשים: לגרר. צרהיטנא להחליק: לרכרב. חתוקק
 בהן חקיקות אדולות וכרכוז דרך שעושים צכסין חיות וספסלים: לטיטה טונט. דו הוא כמו שנינו צבלו טרפות (לקמן ט): חונוס
 ואטונס ושפין צבורי כלי עץ להחליק וכלאמא צסנהדרין (דף קג): משיפסף צבור הדג: או שמתוסר כו. צכסין ליסב עליו: אוגן. שטף לפיו כמו
 שעושין לכלי ששוחין בו יין לגוי: אוון. אש"א צלזיהו כמו שעושין לקפיה ולנפה: מחוסר חטיטה. טהור. דלאו כלי הוא: דחק קפיוא בקבא. כלי
 צדעתו לחוק עד שיחזיק קבא חקק בו ג' לוגין ואע"פ שראוי למלאכה הואיל ולשם קצ התחיל צו ודעתו להשלימו לא הו גמר מלאכה:
 לשוף

מסורת הש"ס
 (א) [שנת פד: ט] (ב) [ג' צ
 כ]. (ג) [ב' זכוס ג:
 ד] [ומספתא פירא הי"ג].
 (ד) שנת ק"ו. ע"ש.
 (ה) [ומספתא דליס פ"ב
 דכ"מ ה"ה] (ו) [תוכו
 רש"ט] (ח) [שמיני פרשה
 ו]. (ט) [תמינה טו:
 ו]. (י) [מזלזל תרמונו מרמאן]
 (י) [עין פדשי מרמאן].
 (כ) [עין פדשי מרמאן].
 (ל) [עין פדשי מרמאן].
 (מ) [עין פדשי מרמאן].
 (נ) [עין פדשי מרמאן].
 (ס) [עין פדשי מרמאן].
 (ע) [עין פדשי מרמאן].
 (פ) [עין פדשי מרמאן].
 (צ) [עין פדשי מרמאן].

תורה אור השלם

1. וכל כלי פתוח אשר
 אין צמיד פתיל עליו
 טמא הוא:
 במדבר יט טו
 2. וכל כלי חרש אשר
 יפל מתוך אל תוכו ולא
 אשר בתוכו יקרא אהו
 השברה: ויקרא יא לג

הנהגות הב"ח

(א) גמי כלי שטף מציל
 אלו: (ב) רש"י ד"ה
 מק"ו וכי צשאר כלים
 וגם בנגיעה ליתו קצין
 הסי'ד: (ג) ד"ה מוכו וכי
 ואפי' כלי שטף מצייל דלא
 מיבעיא אס פנימי נס
 הוא וכו': (ד) בא"י ומכיו
 כל צלל וזאת ו' נמק:

מוסף רש"י

ואפילו מלא חרדל
 שאין טעם מטרן אלא
 גרגרין צלאל צדימת
 ואפילו הכי טול טמא מן
 האויר (תה י). ארבעה
 תוכו כתיבי. כלי. תוכו
 תרי זיהו ודמו תוך דוכס
 מוכו, דמה מצי למיכתב
 אלו תוכו ומכיו תוכו
 למעוטא, וכן כתיבו
 (בחיים ג). ולא תוכו של
 אחר. למעוט על שטף
 מנומלת אויר אפי' נגע
 (שם). לרכרב. לשון היקף
 חרין עגולה (בחיים ג).
 והוא כמו שפנימי חרין
 עגולה צקרי דמי תמינת
 וספגלי העץ (שמות ח).
 דחק קפיוא בקבא.
 בגולט גזול הלאי לחוק בו
 קב חקק שלם לוגין (שבת
 קג ע"ש).

שיטה מקובצת

אן שהיה אין כביצה בכל
 אחר. ג"כ פ"י ואין פחות
 מכביצה קטמא כן מצאה
 בס"י: [ע] מק"ו דהוכו
 גלי לך קרא שמיטמא
 מאוירו מה שאין כן בשאר
 כלים וגבו צנגיעה לית
 בק"ו מבלי שטף שאין:
 ג באויר כלי הרגילה
 חתיה: [ז] ולא מיבעיא אס
 פנימי הוא של חרס דמיז
 דכין: [ח] אלא אפי' פנימי
 כלי שטף דמיטמא מגבו
 ואיכא למימר לא יחוק.
 ג"כ פ"י ואיכא למימר אין
 דבחיצון שרץ תלוי באויר
 כמאן דמליא טומאה הו
 וכאילו נגע בה (השרץ)
 בכלי שטף קמ"ל צדיבל.
 [כ"מ בגלין רש"י זיל
 כתב ד' ש'ן: [ז] אכל דיל
 אין מיטמאין מאויר כלי
 חרס ותניא בפסחים כול:
 [ז] אלא מגבן מיטמאין
 הוה חקיקות צנגולות
 ככרכוב כדרך שעושים
 כבטיי תיבות ובפסחים:
 [ז] הקשה ר"ת דכ"פ שני
 דסנהדרין אמתין: